

1. kapitola

1. január 2014

Cintorín je ideálne miesto na schôdzku, či nie? O tomto čase tam niet ani duše a nikto nás nevyruší. Adrien uchopil kyticu do zubov, vykriabal sa ako už veľa rás na mreže plota a ocitol sa na druhej strane. Stúpал po briežku a triasol sa od zimy, sneh pod teniskami mu pri každom kroku zavržďal. *Ja hlupák! Mal som si obuť čižmy.*

Z hmly vystupovali kríže a všade vládlo ticho sviatočného rána. Väčšina pomníkov sa rozpadávala, ale pre Adriena to bolo to najkrajšie miesto na zemi. Usmial sa na kamenný reliéf krásnej ženy spoly obrastený machom a zamával desiatim francúzskym vojakom, ktorí storočie odpočívali v ohrađenom spoločnom hrobe. Ich mená už poznal spamäti.

Kedysi sa s Marion najradšej hrávali na tomto mieste. Schovávali sa pomedzi hroby. Poznali každú aleju, každý puknutý kameň, každý medailón na náhrobku. Stretávali sa každú stredu popoludní pod rozkošatým cyprusom. Občas sa hrali na zombíkov, občas na vampov – Marion zbožňovala, keď ju s výkrikmi naháňal. Uprostred cintorína stojí malá biela kaplnka. Tam ju Adrien jedného dňa požiadal o ruku: rozosmiala sa, zatlieskala a povedala „áno“.

Dobre, mali vtedy päť a pol roka a dnes majú trinásť. Ona však na to zaiste nezabudla!

Dnes je prvý január nového roku 2014. Vhodná chvíľa na správne rozhodnutia. Ak sa v takýto deň nerozhodne, nemá šancu na úspech. Vlastne to povedala jeho malá sestra Éloise. Už celé týždne mu dodáva odvalu: „Ak ju miluješ, prečo jej to nepovieš?“

Jasné, v šiestich rokoch sa všetko zdá ľahké. Keď bude mať aj ona trinásť, zistí, že čím sme starší, tým je všetko akési komplikovanejšie.

Tisíckrát zvažoval svoju šancu, mesiace zbieral všetky najmenšie náznaky priazne ako vzácny poklad a pripomínal si ich pred spaním.

Po prvé, vždy obdivovala chlapcov, ktorí mali dobré známky, a Adrien patril medzi nich. Po druhé, minulý rok spolu v tesnom objatí tancovali a ona povedala, že ak by všetci chalani boli ako on, svet by bol lepší. Po tretie, minulú sobotu boli v kine a ona ho počas filmu vzala za ruku. A práve to mu dodalo odvalu, aby jej dnes vyznal lásku.

Pozrel sa na hodinky: pol desiatej, prišiel o polhodinu včjššie. Strašné, také čakanie. Aby neumrel od netrpezlivosti, vybral sa na pochôdzku po obľúbených pomníkoch.

Mesto Laon je chudobné a ani cintorín nestojí za veľa. Je takmer opustený a mŕtvych nik nenavštevuje, najmä na svahu pod hradbami. Tam je pole zvalaných kameňov, ktoré ani nepripomínajú pomníky. Často sa uvoľňuje aj pôda a sype sa do hrobov. V snehu a v hmle je nebezpečné tadiaľ

ísť, ale Adrien by sa tam mohol prechádzať aj so zatvorenými očami.

Mysel' mu blúdila kde-kade, keď zrazu spanikáril: *Tie kvety pripomínajú metlu!* Vnoril do kytice nos a nič necítil. Uprostred zimy sa mu podarilo zohnať akúsi zmes chryzantém. Vo váze v salóne sa mu zdali krásne, ale keď ich teraz omrznuté držal v ruke, zapochyboval, či ich mal vôbec vziať.

Malá Marion zbožňovala kvety. Problém je, že sa zmenila. Všetci priatelia sa zmenili: majú na tvári vyrážky, fajčia a trávia čas na internete. Ani Adrien už nie je tým, čo býval. Kedysi bolo všetko jednoduchšie, jasné, skrátka detstvo. Marion bola jeho priateľka na celý život a to mu stačilo. Teraz túži po tajných bozkoch. Horí túžbou zovrieť ju v náručí, držať ju za ruku a vysloviť zamilované slová, ktoré sa v ňom hromadia.

Trištvrte na desať. Ešte stále má čas.

Keď je o päť minút desať, rozbehne sa dolu svahom k veľkému cyprusu na miesto stretnutia. Bolo by fakt hlúpe prísť neskoro. Sotva lapá dych. Kvety beh nezvládli, jednému sa zlomila stonka.

Zastal pred pomníkom pod veľkým cyprusom. Ten má Adrien najradšej. Púta ho k nemu toľko spomienok...

Nieкто vyryl do sivého kameňa na pomníku dve postavičky. Adrien sa zakaždým v duchu pýta, kto to asi urobil; miloval tie dve siluety, možno otca a syna, ktoré sa držali za ruku. Adrien ako dieťa sníval, že je to on so svojím otcom. Stokrát sa to pokúsil nakresliť do skicára. Keď je Adrien smutný, kreslí, je to jeho tajomstvo.

Opäť sa pozrel na hodinky: desať! Super, o chvíľu je tu.

Vtom mu hlavou prebleskla strašná myšlienka: nie! Neumyl si zuby! Nebude ho chcieť pobožkať. Fúkol si do dlane v rukavici, aby zistil, či mu dych nepáchne.

Podskočil, keď mu vo vrecku zavibroval telefón. Nie je to nijaký iPhone, iba obyčajný lacný mobil z ponukového katalógu. V rukaviciach sa mu len ťažko vyberal z vrecka.

Adrien môj, je mi ľúto, ale nemôžem prísť.

Celá ona. Adrien nepozná nikoho, kto by napísal esemesku bez chyby. Čo sa stalo? Ochorela? Marion nikdy nezmeškala ani jedno rande s ním.

Ďalšie zavibrovanie, ďalší text.

Stala sa mi neveriteľná vec!!!!!!

Srdce mu šlo vyskočiť z hrude. Pri pohľade na šesť výkričníkov sa ho zmocnilo zlé tušenie.

Tretia esemeska:

Na oslave nového roku ma Franck pobožkaaaaaal. Veríš tomu? Milujem ho, je taký pekný! Porozprávam ti o tom, môj Ady. Bozk a šťastný nový rok!

Pred očami sa mu roztancovali hviezdičky, hlava sa zakrútila a v hrdle navrela hrča. Nohy sa mu podlomili a zrazu sedel na kamennom náhrobku, ani nevedel ako. V dlani zvieral mobil a slová na displeji sa mu pred očami rozmazávali.

Franck?

Pozná len jedného Francka, má aspoň štrnásť, je v tercii: vysoký blondiak s dlhou šticou a modrými očami. Typ chalan, ktorého počúvajú, keď hovorí. A keď šplechne vtip, všetci sa rehocú, aj keď nie je smiešny. Chalan, ktorý si vykračuje po

chodníku ako pán a rozhadzuje rukami, pozývajú ho na každú oslavu, hlasno hovorí a nosí značkové odevy. Typ, akým Adrien nikdy nebude. Štrnásť rokov! Ako s ním môže súťažiť on, ktorý má trinásť?

Prečo terciáni nerandia s dievčatami zo svojej triedy? Žiada vari tak veľa?

Aj bez rukavíc len horko-ťažko ťukal do mobilu. Prsty sa mu triasli, hoci mu nebola zima.

Super, napísal. Už sa neviem dočkať, kedy mi o tom po-roz-prá-vaš.

Spod viečok mu pomaly po okrúhlych, horúcich, nešťastných lícach stekali obrovské slzy.

„Čo na tom Franckovi vidí?“ kričal na celý pustý cintorín. „Veď ani tancovať nevie! Terciu opakuje, je v triede najsprostejší!“

Pomníky a kríže akoby len mlčky načúvali.

„Pomúti jej hlavu a potom jej zlomí srdce! Čo len tie baby vidia na mačoch, ktorí sa tak tvária?“

Adrien nič nechápal.

„Načo je dobré byť prvý v triede? Dievčatá na to kašlú.“

Odfúkol si a prihovoril sa náhrobnému kameňu.

„Aj ty si mal priateľku?“ opýtal sa mŕtveho, ktorý tam bol pochovaný. „Myslíš, že mám u Marion šancu? Možno poznáš nejaké finty, čo by mi pomohli. Potrebujem niekoho, kto mi pomôže, poradí, čo mám robiť.“

Vstal, hodil kvety na zem a zišiel alejou k mreži, ktorú strážca práve otvoril. Prešiel okolo starej, vetchej ženy o paličke, zhrbenej, zvráskavenej, ktorá si ho premerala pichľavými očkami. Pomaličky drobčila až k náhrobku pod veľkým cyprusom, zdvihla kvety zo zeme a spokojne si vzdychla.

Adrien prosil o pomoc. Dostane ju.